

Хигијеничар и бунтовник

У време када је Београд највеће жариште коронавируса, интензитета који до сада још увек нисмо имали прилике да видимо, људи из медицинске струке стално нас саветују да је неопходно да носимо маске, држимо физичку дистанцу и редовно перемо руке, како би сачували своје, али и здравље других са којима долазимо у контакт. Како нам је познато да је људска нарав и даље необјашњена појава, размишљање нас наводи да дођемо до закључка да се реакције људи око нас у потпуности разликују.

Но, теорију увек потврђује пракса, па би наша прича била неоснована предрасуда, уколико не би било конкретног доказа, а често се доказ управо налази надхват руке. Свако јутро, сведочим Веселиновом неадекватном понашању у односу на ситуацију. Пре месец дана, на путу до школе, пажњу ми је привукао младић који није носио маску у троли, лизао је и грицкао кабл од слушалица. Испратио сам његово понашање и схватио да иде у моју школу, где га виђам скоро сваког дана. Веселин готово никада не носи маску, пије из исте флашице са својим другом, свако јутро се љуби на ходнику са девојком и грли се са свима које познаје. Веселин не жели ни да саслуша упозорења на опасност, одбија да се уозбиљи и не схвата да својим неодговорним понашањем угрожава здравље људи око себе.

Неколико дана уназад, Веселина нисам срео у школи. Другови из разреда кажу да се заразио, међутим, сам је одговоран за стање у које је довео себе. Са друге стране, Јелица, која је већ увелико урадила тест на Корону, већ десети пут ставља дезинфекционо средство на своје руке. До краја школског дана, урадиће то још минимум толико пута. Она тврди да је опреза никад довољно, а микроорганизама — никад више. У њеној торби, поред уобичајених књига предвиђених за тај дан, налазе се и прекопотребне антибактеријске влажне марамнице, бар три маске за лице, визир (за случај да изгуби маске), хируршке рукавице и, наравно, средство са највећим процентом алкохола за константно брисање и чишћење својих, али и туђих ствари. У школској мензи прегласно осуђује било какву размену хране, а у школски тоалет

— не улази. Кадгод види да је неко прекршио правило од 2 метра раздаљине, без пардона га попрска гореспоменутим средством. На часовима биологије је најјактивнија, било да поставља питања у вези са вирусним обољењима, било да на њих одговара. Иако је то њена струка, чак ни сама наставница биологије не зна онолико колико Јелица од ње захтева да сазна. Уколико питате њу, Веселин је намерно пркосио донесеним правилима, како би је избацио из такта.

Из ова два, потпуно контрастна схватања тренутне ситуације, можемо да закључимо да је важно бринути се о себи и о другима, али у границама нормале. Докле год се сви држимо заједно, метафорички, можемо да изађемо на крај са било којом недаћом.

Дуња Мићуновић и Арса Петковски IV-1